

Tompa László
Őszi üdvözet

Kós Károlynak

Itt rőt, s lila most körül minden erdő –
De tavaszkékje nem kékebb az égnek.
Erdőaliban, kék ég alatt megállva,
Mostanság, testvér, sokszor megidézek!

És látlak. Te is így lesed az erdőt,
Sztánán, hol annyi halom fut halomnak.
Látsz-e ott most kis piros lángokat, mondd,
Amint a földből itt-ott föllobognak?

Én láttam egyszer... Oh, még soha erdőt
Oly csodás őszi pompában ragyogni!
Azt hittem akkor, hogy a magam őszi
Pompája is még éppen úgy ragyog ki!

De rossz-émlékű évek megcsufoltak,
Rám kinvihar jött, füst és szikra szállott –
S ma az ujlás minden hite nélkül,
Száz üszkös sebbel, kifosztottan állok.

Azonban hagyom – életből kidőlt az
Élőnek hagyjon utat, ne zavarja!
Tudom, magad is mennél már, te, Erdély
Legnyugtalanabb, izgága magyarja!

Hát menj is, izgass, irj, perelj, riassz, hogy
Tetőinket új kor szelei rázzák!
Ős-szépet építs, majd mondd el tovább is,
Gál Jankóék hogy szántják a barázdát –

S közben, ha tévedsz – vagy ha nem is – és kapsz
Jutalmul itt-ott gáncsot és szidalmat:
Meg se állj, tudva, hogy szidottan is csak
Magyar vagy és meg is maradsz magyarnak.

Benned, ha szólalsz, Erdély lelke szólal –
Lelke a voltnak, az időtelennek –
Hangodat hallva: kürtöt hallok olykor,
Mely nekem is még életről izenget.

(1933 október végén.)